

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 22 listopada 2021 r. znak ON. (...)1. (...)2021.AR Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 5 października 2021 r., w którym zaliczono J. M. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 października 2024 r. Uzasadniając zajęte stanowisko organ wskazał, iż J. M. (1) w związku z naruszeniem sprawności organizmu posiada ograniczenia w możliwości funkcjonowania na poziomie uważanym za typowy dla osoby z pełną sprawnością oraz jest zdolny do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej. Nie jest on jednak osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, wymagającą konieczności stałej lub długotrwałej opieki.

J. M. (1) wniósł odwołanie od powyższego orzeczenia, domagając się zaliczenia go do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności oraz ustalenia, że spełnia przesłanki z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym. W uzasadnieniu wskazał, iż spełnia on wszystkie przesłanki konieczne do zaliczenia go do znacznego stopnia niepełnosprawności, tj. jest niezdolny do pracy oraz wymaga pomocy i opieki. Wniósł o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. wniósł o jego oddalenie wskazując, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane zgodnie ze stanem faktycznym. W uzasadnieniu stanowiska organ przytoczył treść przepisów o orzekaniu o niepełnosprawności i przedstawił argumentację analogiczną do zaprezentowanej w zaskarżonym orzeczeniu, w tym, że odwołujący nie jest osobą o znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. M. (1), urodzony (...), posiadający wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, ostatnio pracował jako kosiarz/pracownik ochrony.

Niesporne, a nadto dowód: ocena zawodowa - k. 43 akt organu, wywiad w opinii biegłego z zakresu kardiologii i chorób wewnętrznych, diabetologii, nefrologii G. K. – k.47-48

U J. M. (1) występuje stan po wszczępieniu (w dniu 7.04.2020 r.) mechanicznej protezy zastawki aortalnej i po plastyce zastawki mitralnej (wszczępienie pierścienia) z powodu ciężkiej niedomykalności obu zastawek. Przebył infekcyjne zapalenie wsierdza ((...)) powikłane zawałem śledziony i przemijającą małopłytkowością. Choruje na nadciśnienie tętnicze, miażdżycę tętnic kończyn dolnych, miażdżycę tętnic szyjnych w okresie początkowym, cukrzycę typu 2 leczoną lekiem doustnym, przewlekłą chorobę nerek (torbiele w nerce lewej). Na przełomie 2019 r. i 2020 r. przebył udar krwotoczny prawego płata ciemieniowego bez istotnej i znacznej dysfunkcji pod postacią afazji, zaburzeń poznawczych, niedowładów, zaburzeń funkcji chwytnej i lokomocyjnej, Choruje on także na chorobę wrzodową (drobne nadżerki w atrium żołądka) oraz na otyłość. Występuje u niego okresowy zespół bólowy kręgosłupa i stawów na podłożu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych bez cech melopatii szyjnej i dysfunkcji chwytnej i lokomocyjnej. W przeszłości rozpoznano u niego ZZA oraz występowały u niego zaburzenia równowagi o złożonej etiologii. Brak obecnie u niego dysfunkcji obwodowego narządu równowagi.

Dowód: dokumentacja medyczna w aktach organu, koperta - k. 46, k. 93-102, koperta - k. 174, orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS z dnia 5.10.2021 r. o uznaniu za całkowicie niezdolnego do pracy – k. 43 , opinia biegłego z zakresu kardiologii i chorób wewnętrznych, diabetologii, nefrologii G. K. wraz z opinią uzupełniającą – k.47-48, k. 196, opinia biegłej z zakresu neurologii B. M. wraz z opinią uzupełniającą – k. 125-138, k. 199-204, opinia biegłej z zakresu otolaryngologii E. B. wraz z opinią uzupełniającą – k. 175-176, k. 221

Stan zdrowia J. M. (1) czyni go osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, z uwagi na schorzenia z symbolem 07 – S okresowo do 31 października 2024 r., zaś z uwagi na schorzenia z symbolem 10 - N do września 2024 r. Jest

niezdolny do pracy. Stan laryngologiczny nie powoduje u niego niepełnosprawności. J. M. (1) może jedynie czasowo wymagać pomocy innych osób. Nie ma on znacznie ograniczonej możliwości poruszania się.

Dowód: dokumentacja medyczna w aktach organu, koperta - k. 46, k. 93-102, koperta - k. 174, opinia biegłego z zakresu kardiologii i chorób wewnętrznych, diabetologii, nefrologii G. K. wraz z opinią uzupełniającą – k.47-48, k. 196, opinia biegłej z zakresu neurologii B. M. wraz z opinią uzupełniającą – k. 125-138, k. 199-204, opinia biegłej z zakresu otolaryngologii E. B. wraz z opinią uzupełniającą – k. 175-176, k. 221

Na mocy orzeczenia Komisji Lekarskiej (...) z dnia 5 października 2021 r. J. M. (1) został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia 30 czerwca 2023r.

Dowód: orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS z dnia 5.10.2021 r. o uznaniu za całkowicie niezdolnego do pracy – k. 43

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

Stan faktyczny w sprawie ustalono na podstawie niekwestionowanych przez strony dokumentów, zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach organu, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych, który oceniony zostanie w dalszej części uzasadnienia.

Analiza zebranego materiału dowodowego nie dała podstaw do uznania za błędną oceny stopnia niepełnosprawności J. M. (1) dokonanej w zaskarżonym orzeczeniu i oceny odnośnie spełniania przez niego przesłanek z art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2020.426 j.t.) rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. (art. 4 ust. 1 ustawy).

Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy).

Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne. (art. 4 ust. 3 ustawy).

Szczegółowe zasady orzekania o niepełnosprawności, w tym standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności, uregulowane zostały w wydanym w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 6c ust. 9 ustawy rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.2018.2027 j.t.). I tak zgodnie z rozporządzeniem: niezdolność do pracy oznacza całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu (§ 29 ust. 1 pkt 1), **konieczność sprawowania opieki - całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia** lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwianiu kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), **konieczność udzielania pomocy**, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych – zależność

od otoczenia wymagającą wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1pkt 3), **czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych** – konieczność udzielania pomocy, o której mowa w § 29 ust.1 pkt 3 w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o której mowa w § 29 ust. 1pkt 3 (§ 30 ust. 1pkt 2).

W myśl art. 6 b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna) lub 07-S (choroby układu oddechowego i krążenia). Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137 j.t.) kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W rozpoznawanej sprawie niespornym było, iż wnoszący odwołanie jest osobą niepełnosprawną. Spornym natomiast pozostawał stopień jego niepełnosprawności oraz to czy spełnia on przesłanki do uzyskania tzw. „karty parkingowej”. J. M. (1) kwestionował bowiem zaliczenie go przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, wskazując, iż jego stan zdrowia skutkuje stopniem znacznym. Dodatkowo wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyznanie mu prawa do tzw. „karty parkingowej”, a więc uznania, iż spełnia on przesłanki z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do podzielenia stanowiska odwołującego się, a co za tym idzie do zmiany zaskarżonego orzeczenia zgodnie z jego żądaniem.

Z opinii biegłych z zakresu kardiologii i chorób wewnętrznych, diabetologii oraz nefrologii - G. K. i opinii biegłej z zakresu neurologii - B. M. wynika, że stan zdrowia J. M. (1) skutkuje obecnie (okresowo) umiarkowanym, a nie znacznym stopniem niepełnosprawności z symbolem 07-S i 10-N. Ponadto, nie jest on osobą o znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się, a zatem nie ma on prawa do tzw. „karty parkingowej”. Biegła z zakresu otolaryngologii – E. B. oceniła natomiast, że stan zdrowia odwołującego, mając na uwadze jej specjalność, w ogóle nie czyni go osobą niepełnosprawną.

Organ nie wnosił zarzutów do opinii biegłych.

Zarzuty do każdej z opinii złożył natomiast J. M. (1). Do każdej z trzech opinii biegłych wniesiono zarzuty o podobnej treści, połączone w wnioskiem o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych tej samej specjalności, a zarzuty te składały się każdorazowo w dużej mierze z przytoczenia listy chorób, na które niespornie cierpi odwołujący. Podnoszono w nich, że odwołujący jest niezdolny do pracy na dotychczasowym stanowisku pracownika ochrony fizycznej oraz że nie jest samodzielny w życiu codziennym, wskutek licznych schorzeń, potrzebuje długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych.

Ustosunkowując się do tych zarzutów, a także do dokumentacji lekarskiej złożonej po sporządzeniu opinii, biegły z zakresu kardiologii i chorób wewnętrznych, diabetologii oraz nefrologii - G. K. wskazał, że dodatkowa dokumentacja neurologiczna dotyczy głównie leczenia neurologicznego, a znajdujące się wśród niej zaświadczenie od kardiologa dr S. potwierdza poprawę stanu zdrowia odwołującego (kardiolog nie stwierdził niewydolności serca). Kardiolog napisał, iż u odwołującego występuje kłujący punktowy ból przy mostku, spowodowany operacją oraz złamaniami żeber, a więc ból w klatce piersiowej nie jest spowodowany chorobą serca. Biegły zaznaczył też, że o poprawie stanu zdrowia J. M. (1) świadczy fakt, że od czasu operacji serca nie zachodziła potrzeba hospitalizacji z przyczyn kardiologicznych. Biegły

powołał się także na treść orzeczenia ZUS, w którym stwierdzono, że wyżej wymieniony jest całkowicie niezdolny do wykonywania pracy, nie jest natomiast niezdolny również zdaniem ZUS do samodzielnej egzystencji. Odnosząc się do sprawności odwołującego, biegły wskazał, że zarówno on, jak i biegła neurolog ocenili jego sprawność ruchową aż na 105 punktów, a taki wynik świadczy o tym, że jest on w pełni samodzielny w życiu codziennym.

Z kolei biegła neurolog B. M., po zapoznaniu się z zarzutami odwołującego, podtrzymała swoją opinię i wskazała, iż nie posiada on upośledzenia funkcji narządu ruchu, w tym nie występują wady wrodzone i rozwojowe narządu ruchu, układowe choroby tkanki łącznej, brak jest cech podrażnienia korzeni nerwowych, brak jest objawów ubytkowych, brak jest wad kostno – stawowych, brak niedowładów, porażień/dysfunkcji funkcjonalnej, brak jest zaburzeń afatycznych/zaburzeń mowy – rozumienia, komunikacji, zachowana jest pełna orientacja wielokierunkowa, brak zaburzeń chwytu rąk, brak jest ograniczonej sprawności kończyn górnych, brak zaburzeń chodu, brak ograniczonej sprawności kończyn dolnych, brak niezborności kończyn górnych i dolnych, odwołujący nie jest osobą leżącą, nie porusza się na wózku inwalidzkim, nie ma ograniczenia w przyjmowaniu pokarmów.

Biegła otolaryngolog E. B. w opinii uzupełniającej wskazała natomiast, że nie widzi potrzeby sporządzania opinii łącznej z biegłą z zakresu neurologii w celu oceny dysfunkcji lewego błędnika, gdyż zgodnie z zaświadczeniem dostarczonym przez odwołującego, jego obwodowy narząd równowagi działa prawidłowo. Powołała się na informację zawartą w opinii głównej, że podczas ponownej konsultacji w Szpitalu przy ul. (...) wykonano badania i stwierdzono, że błędniki są obustronnie pobudliwe, co oznacza ich prawidłową funkcję i ustąpienie deficytu lewego błędnika. Zawroty pochodzenia „błędnikowego” ustępują, gdyż narząd równowagi albo ulega kompensacji (funkcję przejmuje drugi błędnik) albo, jak w przypadku odwołującego, następuje poprawa funkcji – powrót pobudliwości.

Opinie biegłych wraz z opiniami uzupełniającymi są jasne, pełne i spójne, a ich wnioski w sposób logiczny i przekonujący umotywowane. Biegli szczegółowo opisali stan zdrowia badanego, postawili rozpoznania korespondujące z odnotowanymi w dokumentacji medycznej odwołującego się oraz wyjaśnili, dlaczego nie znajdują podstaw do uznania go za niepełnosprawnego w stopniu znacznym i osobę spełniającą przesłanki do uzyskania tzw. „karty parkingowej”. Wszystko powyższe, przy uwzględnieniu nadto, iż biegli to wysokiej klasy fachowcy o wieloletnim doświadczeniu zawodowym, wieloletnim doświadczeniu orzeczniczym i specjalności odpowiedniej do schorzeń odwołującego się, nakazywało uznać ich opinie za rzetelne i wiarygodne, a w konsekwencji podzielić zawarte w nich wnioski, nie znajdując podstaw do ich kwestionowania. W efekcie biegli ocenili, że J. M. (1) nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji i nie wymaga on stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Nie potrzebuje on pomocy w najprostszych czynnościach życiowych: takich jak codzienna higiena, poruszanie się, prowadzenie gospodarstwa domowego, w procesie leczenia, w rehabilitacji, kontaktach z otoczeniem. Może on jedynie okresowo wymagać pomocy innych osób.

Ustawodawca wiąże jednak znaczny stopień niepełnosprawności z koniecznością stałej lub długotrwałej opieki i pomocy w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Konieczność opieki, jak zaznaczono na wstępie rozważań, oznacza zaś całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności). Ustawa o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych zawiera dodatkowo definicję niezdolności do samodzielnej egzystencji warunkującej zaliczenie do znacznego stopnia niepełnosprawności. Zgodnie z art. 4 ust. 4 tej ustawy niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację. Dla przyjęcia niezdolności do samodzielnej egzystencji konieczne jest stwierdzenie, że niepełnosprawny wymaga zarówno pielęgnacji, czyli zapewnienia możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp., jak i pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego. Wskazane przesłanki muszą występować łącznie (por. wyroki

Sądów Apelacyjnych: w B. z dnia 18 lutego 2014 r. III AUa 211/13, LEX nr 1437853 i w Ł. z dnia 29 października 2013 r. III AUa 230/13, LEX 1400349).

W świetle opinii biegłych, analizowanych łącznie oraz w świetle treści orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5 października 2021 r., nie budzi wątpliwości, że J. M. (1) jest niezdolny do pracy, jednakże przesłanka ta jest właściwa zarówno do znacznego jak i umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (podobnie jak zdolność do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej) i nie oznacza pierwszego z nich. Jednocześnie Komisja Lekarska ZUS, podobnie jak biegli opiniujący w niniejszej sprawie, nie stwierdzili u odwołującego niezdolności do samodzielnej egzystencji. O swoistym „przełożeniu” orzeczeń ZUS na orzeczenia o niepełnosprawności traktuje art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, zgodnie z którym orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o całkowitej niezdolności do pracy, ustalone na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych traktowane jest na równi z orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Już zatem sam fakt uznania przez organ rentowy (wobec brzmienia art. 5 pkt 2 przytoczonej ustawy) J. M. (2) za osobę całkowicie niezdolną do pracy wyczerpuje definicję umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Wobec treści opinii biegłych, nie budzi wątpliwości, że J. M. (1) nie spełnia podstawowej przesłanki do uzyskania prawa do tzw. „karty parkingowej”, a mianowicie nie jest on osobą o znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

Znacznie ograniczona możliwość samodzielnego poruszania się to poważne, wyjątkowe w porównaniu do osoby w pełni sprawnej problemy związane z możliwością chodzenia, np. stałe korzystanie z wózka inwalidzkiego, czy pokonywanie niewielkich nawet odległości z ogromnym trudem. Karta parkingowa nie stanowi środka przemieszczania się dla osób niepełnosprawnych, czy też możliwości zatrzymywania się w miejscach ograniczonego postoju – karta parkingowa stanowi jedyną możliwość dla części niepełnosprawnych dotarcia do miejsca przeznaczenia z uwagi na zupełny brak możliwości przemieszczenia się samodzielnie. Tymczasem w przypadku J. M. (1) nie orzeczono nie stwierdzono, że ma on tego typu problemy.

Reasumując, brak było podstaw do zakwalifikowania J. M. (1) obecnie do znacznego stopnia niepełnosprawności oraz uznania, że spełnia on przesłanki do uzyskania tzw. „karty parkingowej”.

Należy zaznaczyć, że jeżeli stan jego zdrowia ponownie ulegnie pogorszeniu, będzie to podstawą ponownego orzekania przez organ o stopniu jego niepełnosprawności. Zgodnie bowiem z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności - w przypadku zmiany stanu zdrowia osoba niepełnosprawna posiadająca orzeczenie o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności może wystąpić z wnioskiem, o którym mowa w § 6 ust. 1, o wydanie orzeczenia o ponowne wydanie orzeczenia uwzględniającego zmianę stanu zdrowia. Jeżeli zatem po dniu orzekania przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. pogorszeniu, będzie miał on prawo ponownie wystąpić do organu z wnioskiem o wydanie orzeczenia o wydanie orzeczenia uwzględniającego zmianę stanu zdrowia.

Odwołujący złożył wniosek o przesłuchanie jego oraz świadka A. K. na okoliczność posiadanych schorzeń, objawów tych schorzeń, stanowiska lekarza prowadzącego na temat braku możliwości wykonywania pracy o umiarkowanym lub dużym obciążeniu wysiłkiem, konieczności pozostawania pod opieką lekarzy określonych specjalności, konieczności przyjmowania dużej ilości leków, naruszenia sprawności organizmu, faktu utraty całkowitej lub częściowej zdolności do pracy. Sąd, na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., oddalił te wnioski, podobnie jak i wnioski o powołanie innych biegłych tych samych specjalności co biegli opiniujący w sprawie oraz wnioski zawarte w odwołaniu o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu hematologii, neurochirurgii i medycyny pracy, uznając, że będą one prowadziły do przedłużania postępowania. To biegli lekarze specjaliści dziedzin stosownych do schorzeń odwołującego się po dokonaniu jego badania i analizie całej dostępnej dokumentacji medycznej, a nie osoby nieposiadające takiego wykształcenia i doświadczenia, są w stanie ocenić stan jego zdrowia, naruszenia i ograniczenia nim skutkujące.

Należy zaznaczyć, że biegli nie wydawali w niniejszej sprawie opinii zaocznej (jedynie na podstawie dokumentacji medycznej), lecz po dokonaniu badania odwołującego się przeprowadzonego w czasie zbliżonym do czasu, w którym wydano zaskarżone orzeczenie. Biegli poza treścią dokumentacji medycznej zebrali też niezbędne dane odnośnie stanu zdrowia odwołującego podczas przeprowadzonego z nim wywiadu medycznego. Niektóre ze schorzeń ujęte w opiniach nie znajdowały poparcia w dostępnej dokumentacji medycznej, jednak biegli uwzględnili je na podstawie przeprowadzonego wywiadu (np. ZZA). Biegli, będąc zobowiązani w pkt 2 postanowienia dowodowego z dnia 22 lutego 2022 r. do wskazania czy w sprawie powinni wypowiedzieć się jeszcze biegli innej specjalności, nie wskazali innych biegłych niż biegły neurolog, którego, zgodnie z sugestią biegłego G. K., Sąd powołał. Biegli opiniujący w sprawie to biegli specjaliści z konkretnych dziedzin medycyny i niepotrzebne było dodatkowo powoływanie biegłego z zakresu medycyny pracy, który takich specjalności nie posiada. Podobnie, Sąd nie znalazł podstaw do powołania innych biegłych tych samych specjalności aniżeli biegli orzekający już w sprawie. Sam fakt, iż konkluzje biegłych nie były zbieżne z oczekiwaniami odwołującego, nie może być powodem uwzględnienia tego wniosku. Znamienne było też, że każdy z trzech odrębnie powołanych i opiniujących w sprawie biegłych, nie wywiązał się, zdaniem odwołującego, ze swojego zadania i każdy z biegłych powinien zostać zastąpiony innym biegłym tej samej specjalności.

Mając na uwadze powyższe Sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia zgodnie z żądaniami zawartymi w odwołaniu i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione. Należy przypomnieć, iż żądaniami tymi było uznanie J. M. (2) za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym, ustalenie konieczności stałej lub długotrwałej pomocy lub opieki innej osoby (co nie do końca jest przesłanką znacznego stopnia niepełnosprawności, gdyż jest nią „wymaganie, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji”) i zmiana zaskarżonego orzeczenia w pkt 9 (a więc w zakresie prawa do tzw. ”karty parkingowej”). Żądaniem odwołującego, reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika, nie była objęta zmiana rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 wskazań orzeczenia (...), dotyczącego stwierdzenia możliwości pracy w warunkach chronionej. Chociaż, Sąd ustalił, że odwołujący nie jest zdolny do pracy, to nie mógł, bez stosownego żądania, zmienić zaskarżonego orzeczenia, gdyż zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. nie orzeka ponad żądanie.

ZARZĄDZENIE

10.07.2023 r.